

POEZII

Ion Zimbru

Membru al Uniunii Scriitorilor din România

MĂRTURISANIE

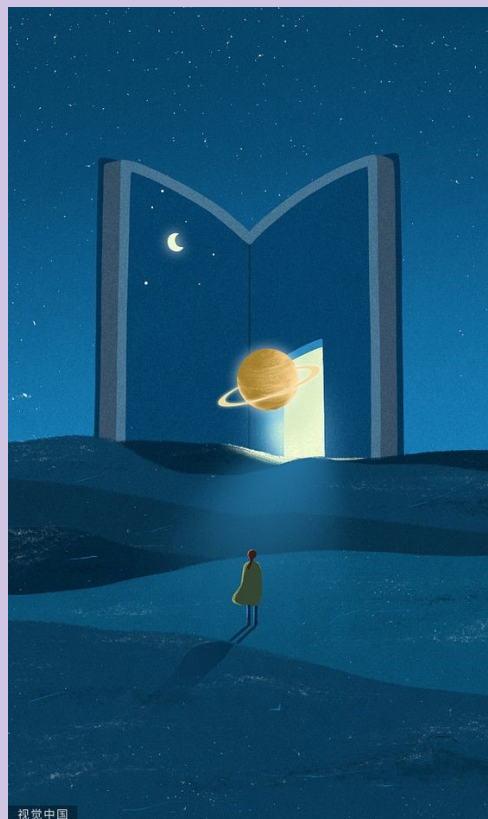
[zicere de AVERTISMENT]

când voi veni, să nu te prind acasă
- nu sunt nici rea și nici urâtă nu-s,
dar sunt flămândă, foamea nu mă lasă:
mănânc și de pe JOS și de pe SUS

să nu te-ascunzi - oriunde te-ai ascunde
te aflu cât ai zice „doamna mea,
îți dau ce vrei în câteva secunde,
însă, te rog frumos, nu mă mânca”

habar nu ai ce poate să mă-nvingă
și cine știe să mă dea încet
- tu știi și poți, însă nu ai TURBINĂ,
ești bun și blând... și-mi vine să regret

un singur loc te ține mai departe,
de pofta mea, de somnul meu ușor:
te rog frumos, ascunde-te-ntr-o CARTE
- NUMAI AȘA VEI FI NEMURITOR.

SCRISOARE DESCHISĂ

[de\spre DEȘERTĂCIUNE]

mai am vro câțiva pași până ajung
unde începe CERCUL înc-o dată
și unde TOTUL stă-ntr-un ABSOLUT
mai alb, mai negru, fără nici o pată

unde nimic nu are ÎNAPOI,
unde nimic nu are ÎNAINTE
și-unde nu știu că n-are rost să știu
măcar aceste CÂTEVA CUVINTE

mai am un pas, și nici măcar un pas,
și mă primește înc-o ÎNCERCARE
de-a suferi și de a fi convins
că NICIODATĂ SUFLETUL NU MOARE

iată, se-ntâmplă, gata, am ajuns:
AICI e-ACOLO și ACUM e-ATUNCEA
- PATRU CUVINTE ies în CALEA:
MAMA și TATA, LEAGĂNUL și CRUCEA.

PARADIS ȘI PRĂPĂD

[odă cuvintelor mele]

hai, pleacă - acolo-s cuvintele mele,
din care-am zidit paradis și prăpăd
- hai, du-te și dă-le lumină prin lacrimi,
și nu te uita nici o clipă-ndărăt

hai, pleacă - acolo-s ruinele vieții
din care-am mâncat și-am băut până când
nimic n-a rămas din amar și din dulce,
din timpul și spațiul minciunii că sînt

hai, pleacă acum - te așteaptă la poartă,
în straie de gală, cu suflet curat
- doar tu le citești și le afli salvare
prin lacrimi sfințite-n candori și-n păcat

pe toate, pe rând, le-am trimis înainte
- nu vreau să rămână-napoi, fără rost
- sînt singurul meu adevăr fără moarte
în timpul și spațiul minciunii c-am fost

te rog să le spui că le cer iertăciune
fiindcă le-am pus la corvoadă, atunci
- sînt cuie bătute cu milă, în pururi,
și-s candelă-n farmecul nopților lungi

hai, du-te din timpul și spațiul minciunii,
hai, du-te acolo și spune-le cui
mai vrea să se piardă-n păcatul candorii
de-a fi lup flămând... și vasal nimănu.

NUMAI ÎNAINTE

[trenul cu doi călători]

mă rog să-ți fie gândul din\spre zare,
mă rog să-ți fie sufletul ușor,
să poți ajunge unde vine trenul,
ultimul tren... cu-n singur călător,
și pleacă mai departe, mai departe
cu doi, spre gara fără ne\s-fârșit
spre gara unde felinare sparte
aduc aminte tot ce (n)-am iubit
nici eu, nici tu... și mai aduc aminte
că trenul merge NUMAI ÎNAINTE

mă rog să-ți fie bună dimineața,
mă rog să-ți fie sufletul ușor,
să poți vedea cum toatele din urmă
se rup și cad și rătăcesc din zbor,
din gând și vis, din cale și cărare,
din tot ce-am așteptat n-atâtea ori,
din fluieratul trenului în care
acuma-s doi spre veacuri călători.
singuri și ultimi... cu luare-aminte
că trenul merge NUMAI ÎNAINTE.

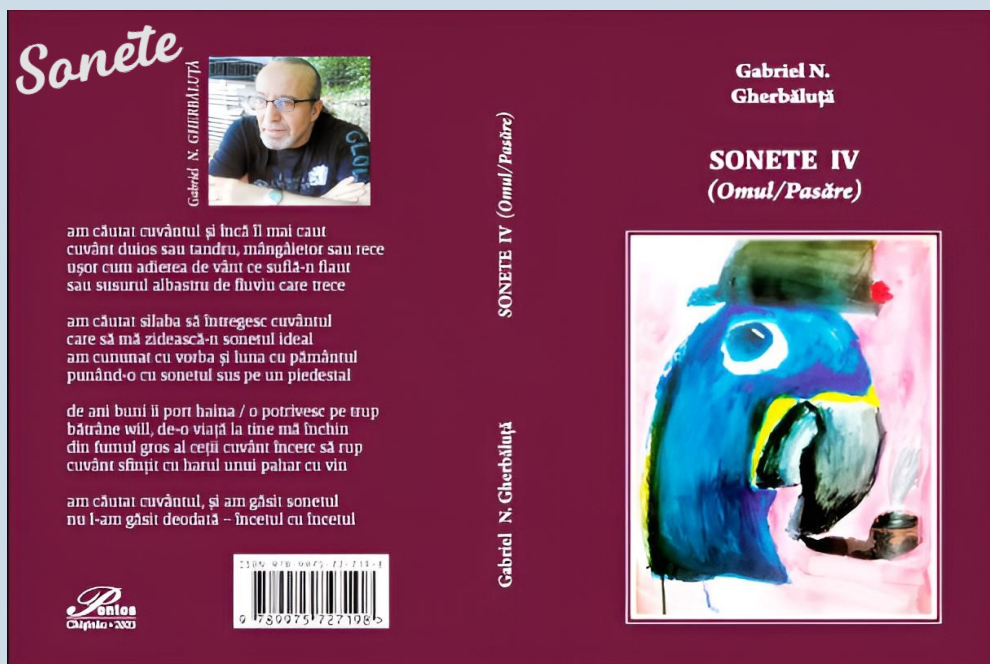
TĂCERE

[invitație la spectacol]

din clipă-n clipă trebuie să-nceapă
ne\șteptata CLIPĂ a TĂCERII:
cel mai frumos și lung și rar spectacol
de\spre SUBLIM când pacea nicăieri-i
și când iubirea celui de aproape
ș-a celui de departe nu-nsemnează
decât un fals în acte și-n tandrețe,
decât o amăgire majestuoasă,
iar timpul des și mult își pierde rostul
scrâșnind sub veșnicia mincinoasă

din clipă-n clipă trebuie să-nceapă
sfârșitul valmei cesteia barbare
- e plină sala, dar mulțimea surdă
se-nghesuie, se calcă în picioare
și vine, vine, vine, încă vine
cu orice preț... nimeni nu vrea să piardă
din CLIPA fascinantă a TĂCERII,
triumful scump al VIETII pentru ARTĂ
ș-al MORȚII pentru LINIȘTE și PACE
când intră MIMII... și încep să „jocă”.

Gabriel N. Gherbăluță

Din volumul SONETE IV (Omul/Pasăre)
publicat la Editura Pontos din Chișinău, în 2023

sonetul iertării

nu ne mai vrem, nu ne mai recunoaștem
se sparg oglinzi când oglindim cuvânt
vrem să murim, nu vrem să ne mai naștem
ne vom urî și dincolo-n mormânt

e timpul fricii și al renegării
satan acuma ne stinge lumina
și toarnă smoală peste valul mării
te mai întrebi din nou a cui e vina?

deschide ochii și întinde mâna
și scrie pe nisip cuvântul iartă
din lut suntem, ne-acoperă țărâna
cât mai trăim uităm cuvântul ceartă

vrei împăcare, trebuie s-o faci
de vrei atunci cu tine să te-mpaci

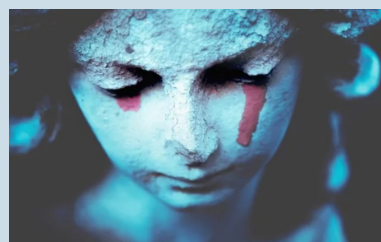
sonetul îngerului care alungă durerea

cât de absurdă poate fi durerea
cât e de greu să poți s-o depășești
când moartea e mai dulce decât mierea
și ca să uiți nu vrei să reușești

trimite-mi semn de-acolo-n prag de noapte
de nu suporti să simți alte dureri
timp vei avea cât pentru alte șapte
sau zece vieți pe care să le ceri

cât de absurdă poate fi durerea
când n-ai cu cine să o împărtășești
când fierea vieții se prefăce-n mierea
pe care de durere o cerșești

primește semn de vrei o alinare
un înger să alunge tot ce doare

sonetul îngerului lumină

sunt întuneric, pot fi și lumină
aprinde înc-o noapte în mintea mea
tu ești icoana la care se-nchină
înger lumină căzutul din stea

timpul pândește după perdele
secunda-și tace visul de-apoi,
tot repetăm poruncile grele
când pedepsiți vom fi amândoi

spune-mi, iubito, vei fi întuneric
sau poate vei fi lumina dintâi?
sau lună vei fi în spațiul eteric
și vei apune când vreau să rămâi?

răspunde-mi, lumino, fă-mi cerul mai cer
nu mă lăsa-n întuneric, stingher

sonetul femeii cu o floare-n mână

bărbatul cu o floare-n mână
este pe stradă sub fereastra ta
femeia cu o floare-n mână
demult nu e femeia mea

o am ascuns-o-n colț de lună
ca să o uit dar n-am putut
e prea departe să îmi spună
că n-a durut ce-i de durut

femeia cu o floare-n mână
se ghemuiește-n mintea mea
am înghețat cu floarea-n mână
în colțul stâng de după stea

femeia cu o floare-n mână
ești tu ascunsă-n colț de lună

sonetul întrebării esențiale

flash de lumini născut din luminițe
un alb și-un negru pe un colț de cer
un făt-frumos în dar pentru domnițe
sonet/turnir pentru un cavaler

de-i adevăr sau de este minciună
lumină, tu vei hotărî-ntr-o clipă
nu va fi nimeni care să îți spună
ce e destul și cât este risipă

hai, spune-mi, doamnă, unde e iubirea
atât cântată de mai toți poeții
manole stă să-nceapă iar zidirea
din ane-aflăte-n pragul bătrâneții

hai, spune, doamnă, unde-ncepe viața
când noaptea ne ucide dimineața?

sonetul visului cu mînz

de ceva nopți în vis mi-apar un mînz
cu-n lup care se ține după el
probabil îl dorește pentru prînz
e bună oaia, dar mai bun e-un miel

așa mă simt, un mînz pe post de prînz
nu știu de ce, dar ochii lor mă ard
un scrib ascuns în pielea unui mînz
ce-i priponit cu funia de gard

mușcă din mine stoluri gri de corbi
silabe sânge șiroiesc prin piele
nu le vedeți - voi, un popor de orbi
și nu vă dor că ele-s ale mele

de ceva nopți în vis apare-un mînz
nu, nu sunt eu, căci m-au mâncat la prînz

PROZĂ SCURTĂ

Cezarina Adamescu

SFÂNTA TAINĂ A SCRISULUI

Firesc ar fi să încep cu prima carte tipărită. Dar am să inversez puțin, am să încep cu ultimele cărți apărute, pentru că le consider fundamentale pentru întreaga mea creație literară. A scrie o carte despre tine este o modalitate perfectă de a-ți retrăi viața. Unii o fac prin intermediul fotografiilor, al peliculei, al picturii, al altor modalități de surprindere a realității pe un suport material sau virtual. Scriitorii o fac prin intermediul cuvintelor. Materialul lor de construcție îl constituie literele. Ca niște amfildae, susținând edificiul spiritual. Atlanți și cariatide punând umărul la încheietura cerului cu pământul. La încheietura sufletului cu trupul. Cuvintele - din care, pot face combinații uluitoare. Practic, acest joc (*Cumplitul joc de-a Poezia* – așa cum frumos s-a exprimat într-o carte cu același titlu, un reputat scriitor gălățean, Coriolan Păunescu) – este inepuizabil și are infinite nuanțe, un fel de permutări și aranjamente, ca în matematică. Poți retrăi cu aceeași acuitate întâmplările peste care, altfel, s-ar așterne uitarea. Nu e ușor să reînvi oamenii și locuri, să te vezi pe tine, cea de atunci, cu ochii de acum. Poate că-ți vor părea toate acestea aproape neverosimile. Totuși, timpul și-a așternut pătura sa aspră ori moale, ca omătul. Câți scriitori nu și-au depănat în scris, amintirile? Aproape toți. Pentru cine? Mai întâi pentru ei înșiși. Ca să și le aducă mai bine aminte. Apoi, pentru urmașii lor, dar și pentru urmașii altora. Lasă timpul să judece. Timpul poate fi cel mai drept judecător. Chiar dacă uneori este aspru. Viața în dreptunghiul paginii poate diferi de cea reală. Cel care se încumetă s-o dezvă-

luie este un curajos. S-ar putea să împrăștie vraja, misterul. Ea este trecută prin filtrul subiectiv al autorului care o reflectă, după propriul proiect, după propriile simțăminte. Ceea ce se naște poate fi un soi de realitate fantastică, o proiecție în timp a sentimentelor. Mai toți scriitorii au tendința de a-și idiliza copilăria. Oricum ar fi decurs, ea este spațiul de grație al omului. Și, chiar dacă a fost săracă și nefericită, autorul o poate înveșmânta în propria lui aură. Toate asperitățile pot fi netezite și învăluite în dulceața amăruie a nostalgiei. Astfel își dobândesc dreptul la aducere aminte.

*

În scrierile mele am căutat să surprind respirația cuvintelor. Suflul lor m-a ajuns din urmă ori m-a izbit în obraz. Ziceam într-o carte de panseuri lirice: „Eu caut sufletul Luminii”... Respirația cuvintelor intră în mine. Îmi pătrunde ființa. Nu le alung, nu le chem. Le las să mă curețire, slobode. Nu o dată s-au răzvrătit. Nu o dată s-au întors împotriva mea. Am dus războaie surde. Apoi, ne împrieteneam din nou, ca-n prima dimineață de luni a lumii.

PROVOCĂRI

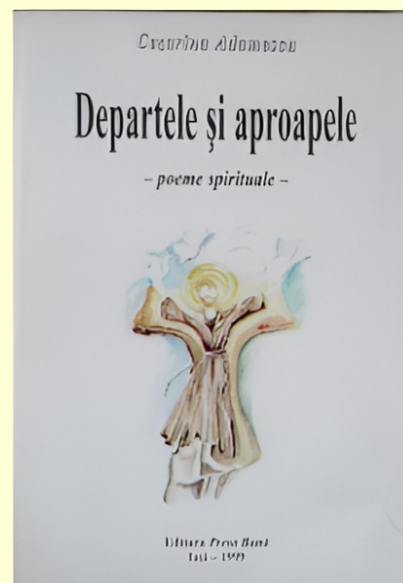
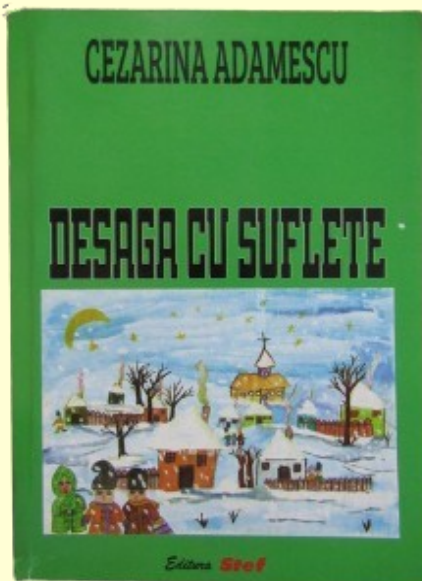
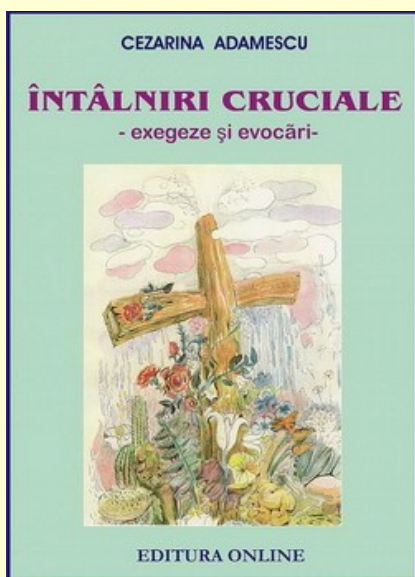
Orice carte a însemnat pentru mine o imensă provocare. Unele mi-au venit din partea oamenilor. N-am crezut că voi reuși să le fac față în totalitate. Am încercat. Cartea „Sufletul dumnezeirii” – *duh de vorbă și vorbă de duh* - a fost scrisă la rugămintea unei învățătoare care avea nevoie să-i învețe pe copii despre Sfântul Duh. Până la urmă, nu a mai avut nevoie. Dar eu am rămas cu cartea scrisă. Este beneficiul meu, premiul meu din partea Lui Dumnezeu. Cununița cu lauri. Ceea ce oamenii resping, îndeobște, primește Dumnezeu cu bunăvoință. Scenetele din „Puiul de cais și grădina fermecată” – au fost scrise la cererea unei bibliotecare de la o școală gălățeană, care apoi s-a răzgândit. Cele trei cărți despre pictorul Ionuț Cătălin Florea au fost scrise tot printr-o provocare. O învățătoare, prietenă cu mama pictorului m-a rugat să-i scriu acestuia o poezie. Au ieșit trei volume. Mama pictorului însă, nu mi-a mai dat nici un semn de viață. Dar cărțile despre acest băiat trăitor în cărucior cu roțile care a lăsat în urmă cca. 1000 de lucrări de pictură, au rămas. Ele dau mărturie. În fine, peste 130 de povești au fost scrise la îndemnul unor copii. Ele înseamnă pentru mine stimuli care au avut rolul de a mă pune pe treabă. Nu mă credeam în stare să scriu o poveste vreodată. Nici o

piesă de teatru, cu atât mai puțin pentru copii. Nici scenete, dar nici critică literară sau eseuri. Eu știam să scriu doar poezie. Toate acestea au constituit un soi de autodepășire continuă, care mi-a insuflat o încredere în mine. Și chiar dacă nu sunt receptate cum trebuie, în condițiile economiei de piață și ale dezinteresului total pentru carte, eu știu că a meritat. Dacă ar avea un strop de răbdare și unul de îngăduință, i-aș putea convinge și pe alții care trec nepăsători pe lângă o creație literară că merită citită, descifrată, aprofundată. Măcar pentru sufletul pe care și l-a pus autorul acolo.

*

Până să înțeleg că nimic nu-i perfect, mi-a trebuit multă vreme. Am vântuit mori de lacrimi. Orice plecare din viața mea era pentru mine smulgere de aripă. N-am înțeles că prietenii vin și pleacă. Dar mai mulți pleacă decât vin. Pleacă mereu. E o plecare continuă, ca o curgere în sus. Eu rămân, niciodată la fel, în casa cuvintelor. Aici mă simt regină. Regina așteptărilor fără speranță. Niciodată aceeași. Cu câte un rid în plus, cu fiecare trădare. Măcar dacă m-aș învăța minte.

CÂNDVA, POATE AZI, 2024

DESPRE MODA JURNALULUI

Jurnalul poate fi o scriere mirifică, o scriere de dragoste. Zeii ocrotitori ai iubirii sunt Eminescu, Noica, Stănescu, Iorga, Arghezi, Călinescu. O dragoste ca un sâmbure de migdal, dulceag-amăru, strălucitor prin absență. Din care nu va încolți nimic. Pentru că e strivit și carnea lui dulceag-amăruie a intrat în coaja tare, străbătută de șanțuri și vinișoare de lemn. Cum să mai alegi ce e bun și ce e strivit de tăvălugul cel mare? Idee: iubirea se vede chiar și prin ceață. Se cunoaște de la mare depărtare și se atinge și la cinci metri. Iubirea străbate spațiile. Și timpul. A fost ieri? Iată că vine și azi. Dar mâine? Mâine va fi un azi care trece în ieri. Și devine parte de veșnicie.

Eu n-am pretenția să analizez iubirea. Cum să analizezi un sentiment? Cu ce măsură să-l măsoari? Dar sufletul, ori cât a rămas din el? Măsurat, cântărit, tăiat, strivit, aruncat, căutat, pus în ramă. Adică, în pagină. Dar poți să radiografiez Duhul? Pot fi fotografiat în îngerii? Poate fi descris inefabilul? Da, acel «ceva» – poate fi «prins» în cuvinte simple, scrise pe azurul privirii. Montate sau nu, fărâmele de vitraliu pot fi citite pe bucățele, în devălmășie. Împreună, alcătuiesc segmentul numit viață. Cu toate ingredientele. Nu trebuie să lipsească însă din notațiile diurne, mâhnirile adânci pricinuite de absența persoanei iubite. Jurnalul trădează sufletul în toată splendoarea nudității lui.

Materia parcă își pierde greutatea când poetul îi smulge sufletul vieții. Îngenunchere. Sărutatul pământului. Îmbrățișarea aerului. Pășitul pe valuri. Stavilă cascadei din creierul munților. Ce? Un vers. Atât. Poate schimba Universul. Răsturna relief. Transforma pietrele în stele suitoare în crug. Ori în nacele de păpădie pentru dirijabile. Tainice și întortocheate sunt căile dragostei. Dacă pornești pe ele, te înfunzi în labirintul de sine. Iar de aici, cu greu vei mai găsi o ieșire. Și totuși, «iubirea e singura care ne salvează», spune o autoare a unui jurnal. Cine nu e patetic când vorbește despre iubire? Cine nu e patetic când tace despre iubire? Vai de noi dacă n-ar fi astfel! «Jurnalul acesta cu tine este despre mine»

7.06. 2024

PROZĂ SCURTĂ

Luminița Potîrniche

Norocul e chior, dar ghinionul vede bine

Dacă e să n-ai noroc n-ai. Nici la stat, nici la privat. Am verificat azi iar, e a nu știu câta oară, că o carte trimisă prin curierul rapid al poștei (20 lei) ajunge după 5 zile, la fel ca aceea trimisă recomandat (6 lei). Ambele trimise odată și către același oraș. În plus, cea prin curier rapid a ajuns la oficiu și destinatarul a primit un mesaj să meargă să o ridice. Pentru asta mi s-a cerut numărul de telefon al destinatarului. Același lucru mi-l mai relataseră și alți destinatari de trimiteri prin curieratul rapid al poștei. Dar am crezut că au fost excepții regretabile. Recomandata a ajuns tot în 5 zile și a fost dusă la adresă. Întrebarea mea către mine, de fapt, când mă voi învăța minte?! Asta fiind cu norocul cu statul sau regia autonomă sau ce-o mai fi. Cu privatul sau multinaționala, concernul etc, stau de la 8 cu ochii pe ușă/telefon/ceas și aștept echipa tehnică de la fostul Telekom fuzionat cu Orange. După ce mi-am pierdut ieri o zi pe la ei și pe telefon, conversând cu robotul. Mi s-a deschis o sesizare cu număr de înregistrare. Mi s-a spus că vor veni azi, în prima parte a zilei. Începând de seară mi-au trimis tot felul de mesaje pe telefon cu link-ul unde pot urmări stadiul sesizării și unde pot reprograma

sau anula. Eu am așteptat cu stoicism și așteptarea mi-a fost răsplătită pe la 13,30 când m-a sunat un domn care mi-a spus că va ajunge la mine la 15,30, maxim 16. E 16,05. Nici picior de echipă tehnică. Între timp mi-au mai trimis un mesaj că pot contramanda sesizarea.

P.S. A venit specialistul. Verdict, totul e ok. Nici un defect. Să schimbe modemul vechi de 9 ani? Cu ce? Are în geantă unul la fel. De când cu războiul, China nu mai trimite aparatură. Pam-pam!

Men first

În lift, azi, la Spitalul Județean. Urc și mai sunt câțiva bărbați și o femeie. Se deschide ușa la un etaj și cel mai tuciu dintre bărbații din lift întinde mâna spre o femeie aflată în fața ușii de pe etaj. O recuperează țipând la ea, auzi, fă, să nu mai faci niciodată așa ceva! Posibil că o fi rătăcit-o la lift și ea nu a urcat și el da. Încearcă și ea să explice ceva, că au spus că nu mai încap lumea în lift și de aia... Când a țipat el o dată la ea, taci, am încremenit și noi, ceilalți. Bărbații ca bărbații, dar eu și doamna cealaltă am rămas ochi în ochi, într-un gest de solidaritate și de Doamne-fereste.

Consoarta admonestată n-a mai scos nici un sunet. Când le-a venit etajul au coborât, cum altfel, el înainte și ea ca un cățel bătut, după. La plecarea din spital, iar lift, iar fază. Un el și o ea foarte tineri, gen mici, manele și selfie cu botic. Păreau îndrăgostiți. Se oprește liftul și dă ea să coboare pentru că era mai aproape de ușă. Dar instantaneu, ca în filmele în reluare, a dat înapoi, s-a supt, s-a lipit de peretele cabinei și i-a dat

Cezarului ce era a Cezarului, adică întâietatea. Adică, după dumneavoastră, domnule!

Mai erau în lift două femei. S-a repetat faza, ne-am uitat unele la altele cu subînțeles. Deci, ce țări îndepărtate, atât geografic, cât și cultural, ce religii care tratează femeia ca pe un cetățean de rang inferior, ce să mai bați atâta drum, atâtea pagini de atlas... La noi acasă avem de toate.

Autobuze și durere

În autobuze, saună pe banii primăriei. Pensionari serioși își șterg sudoarea cu prosopule mici, din cele de dat la lumânare, pe la paras-tas. Tinerei slăbuți își cară dublul greutatei lor sub formă de cutii. Or fi curieri pe cont propriu. Un domn cu un profil de revolver sub masca neagră, supraelastică, face pe șest cruci mici. Căătorul de cutii strănută în salve. Covidul se bucură. Varianta Delta se agață de scară, la prima.

- Avansați, că stă ăsta micu' pe scară și răcește. Mai dă șoferul într-o groapă. Se mai așează poporul judicios, fără spații inutile între semeni. Ce atâta? Doar suntem de-un neam. - Faceți loc la coborâre! Umplem stația de apa sărată care curge de pe noi. Dacă ne punem în minte, amenajăm un ghiol la botul calului. Și caii

transpiră, nu-i așa? Data viitoare mergem Peugeot. O emblemă subliminală.

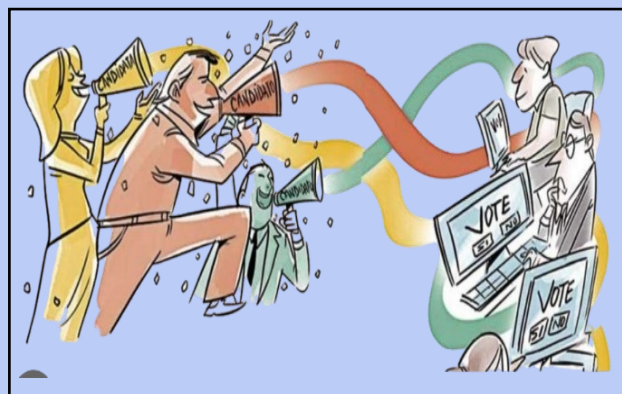
Punct și never more

Multe mai auzi și mai vezi dacă pleci de acasă. Azi nimeresc într-un magazin peste o reglare de situație între o clientă și vânzătoare. Era începută când am intrat. Cred că acea clientă o întrebase pe vânzătoare dacă e supărată pe ea. Și eu am intrat pe răspuns. Într-o zi clienta făcuse tot posibilul să convingă o altă cumpărătoare ca să cumpere o rochie.

Că îi vine bine, că e din pânză topită, că e chilipir. Și vânzătoarei îi venea să o strângă de gât, îi făcea semne, tușea, strănuta. O voise pentru ea și uitase să și-o pună deoparte. Acum am înțeles eu de ce uneori par a nu vrea să vândă. Clienta se tot scuza că a vrut să facă o treabă, să ajute să se facă vânzare. Vânzătoarea i-a răspuns sec că nu trebuie să mai facă vreo treabă. Și când, cu o ultimă încercare de a o da pe glumă mai zice și că se tot gândise și îi dădea cu virgulă, vânzătoarea i-a tăiat-o și i-a spus că nu era nici o

virgulă, ci un punct și fusese pus demult. Eu am tot bănuț-o pe vânzătoare că este profesoară sau învățătoare de profesie și la magazin cine știe cum a ajuns. Azi mi s-a confirmat. Doamnei cliente i se înroșiseră urechile. La venire acasă, tot cu două sacoșe abia coborând din autobuz, trec iar pe lângă cortul pentru strângerea semnăturilor de la onor electorat. Văd bine că au devenit hărțuitori. Data trecută tot cu doamnă, doamnă, o semnătură, dar din cort. Dar azi era ieșit în mijlocul străzii un domn în etate care altfel ar fi cerut locul în autobuz. M-am gândit că mă sare, măcar vede că am mâinile ocupate. Dar el nu. Și atunci a trebuit să îi șuier prin mască, niciodată. A repetat și el, niciodată. În gândul meu, never more, că tocmai ciuguleau ciorile niște coji de semințe. Eu nu am nimic cu procedura de strângere a semnăturilor, dar când e vorba de cei ce-au mai fost, mă ia cu amețea. Data viitoare când mai strigă după mine le voi sugera să-și amplaseze cortul sub copacul rupt acum două luni de furtună.

Pe străzi degeaba

August târziu în orașul acesta prăfuit. Doar dis de dimineață pare un pic mai dezmetic. Îndată ce iese bine soarele, ies și oamenii pe străzi, care după ce, dar cei mai mulți, după nimic. O piață și împrejurimile ei poate fi locul cel mai animat, aproape la orice oră. Ieri, în fața unui gemuleț de unde iau uneori covrigi, am

avut senzația că cineva mi-a dat un brânci și m-am trezit prin anii de dinainte de 89. Un bărbat în etate, nici prea arătos, nici prea avut, se vedea asta, a întrebat-o pe vânzătoare cât costă o pizza mică. Era 4 lei. Și așa, numai aluat și ceva de luat ochii.

Omul cred că n-o fi avut. Și atunci s-a pornit vânzătoarea să turuie. Atunci am fost sigură că lucrase pe vremurile celelalte la TAPL, adică în alimentație publică. Și dă-i cu gura! Dar o pizzetă (probabil, un dumicat), nu vrea domnul meu? Dar un nu-știu-ce pentru domnul meu? Și tot așa... Ca pe vremuri când chelnerițele le spuneau bețivilor, cocoșelule, frumușelule, erau în stare să-i mai ciupească, să-i mai gâdile, până ăștia își beau și ultimul bănuț și lăsau și bacșiș. Acum, degeaba atâta osteneală. Ce să le mai iei?

Domnișoara Zurnia

De câte ori mă doare spatele (mai mereu) și mă gândesc ce se va întâmpla cu coloana mea vertebrală (mai rar), mă gândesc la domnișoara Zurnia. Când am intrat la liceu am făcut cunoștință cu instituția laborantului(ei). La școala generală nu aveam. De laboratoare se ocupau profesorii disciplinelor aferente. Cei care ați făcut la LVA poate vă amintiți. Erau două laborante, Maricica și Zurnia. Maricica era brunetă și slabă, purta ochelari groși, fumurii și era mereu timorată de elevi. Cei mai șugubeți își făceau un deliciu din a pronunța șoptit și repetat, până la obsesie, când era ea prin preajmă, „cica”. Era terminația numelui ei și din instinct tresărea de fiecare dată. Se obișnuia gluma asta. Nu știu de ce, la orele de română, ale profesorului Șoitu, băieții repetau, tot așa, pe înfundate, „tza, tza”. Știu că profesorul, fie iertat, se congestiona la față. Dar Zurnia, domnișoara Zurnia... Ea era o femeie micuță și nouă ne părea ciudată. Era ceea ce se numea o domnișoară bătrână. Nu știu câți ani avea prin '77. Mai târziu am aflat că mătușa mea o cunoștea foarte bine. Fetiseră împreună, cum s-ar zice. La mulți, mulți ani după terminarea liceului, aș îndrăzni să spun că poate până acum vreo 5 ani, o întâlneam pe domnișoara Zurnia în autobuz. Era un fel de întâlnire care nu părea reală. Mătușa mea era la Domnul de mult. De fiecare dată când o întâlneam tot calculam în gând câți ani ar

fi putut să aibă. Nu-mi ieșea socoteala. Ea ajunsese doar o cocoșă. De fiecare dată căra două sacoșe imense. Când urcam în autobuz de pe Bălcescu, de la ASE sau de la LVA ea era în autobuz și se pregătea să coboare, cumpănindu-și sacoșele. Cobora la Albatros. Cred că acolo stătea. Eu găsisem o explicație pentru călătoriile ei cu autobuzul și încărcată de sarsanale grele. Nu știu de ce aveam impresia că avea grijă de cineva mult mai în nevoie decât ea și în sacoșele alea căra lucruri la spălat. Când venea stația cobora, nici nu-mi dau seama cum. O cocoșă cu două sacoșe imense. Oare de ea cine o fi avut grijă?

Dialoguri neconvenționale

Ion AVRAM

CERTIFICATU' VORBEȘTE

- Tu cu cine ai votat? Tot cu...?
- Nu.
- Atunci, cu...?
- Nu.
- De fapt, nici nu mă interesează. Da' eram, așa..., curios, înțelegi?
- Da.
- Nu ești prea vorbăreț, astăzi.
- Nu.
- Mie îmi place să vorbesc mult, cum știi. Câteodată, mă trezesc vorbind și singur. Sper că nu te deranjez...
- Ba...
- Eu am votat cu...
- Nu mă interesează!
- Corect. Fiecare votează cu cine vrea. De asta-i democrație.
- Exact.
- Mare chestie, dom'le, și democrația asta! Te duci la urne, ai intrat, ai pus ștampila, nu te vede nimeni – și, pac!, cade guvernul. Mare lucru! Nu degeaba ne-am vărsat sângele la revoluție...
- Care sânge?
- Cum, care sânge?!
- Al cui sânge, adică?
- Aaa! Înțeleg la ce te referi.
- La ce mă refer?
- Adică, dacă și noi ne-am vărsat sângele...
- Care noi?
- Noi. Adică, eu, tu...
- Exact. Și, cum stăm?
- Ce, adică, cum stăm?
- Adică, ți-ai vărsat sau nu ți-ai vărsat?!
- Mai exact, nu mi-am vărsat, da' am certificat că mi-am vărsat. Da', ce, tu ți-ai vărsat?
- Eu mi-am vărsat.
- Ai certificat?
- Nu am.
- Dacă nu ai, înseamnă că ți l-ai vărsat degeaba.
- Eu mi l-am vărsat și nu am, așa cum tu nu ți l-ai vărsat și ai, înțelegi?

- Nu înțeleg, da' nu te enerva! Că, chestia asta cu sângele vărsat e așa..., ceva simbolic, înțelegi?
- Nu.
- Doar nu trebuie, la o revoluție, să-și verse toată lumea sângele, nu? Se varsă pe ici, pe colo, pentru simbol. Acum, ai înțeles?
- Nu.
- Hai, dom'le, că mă exasperezi! S-o luăm altfel. Tu crezi că, la o revoluție, trebuie să curgă sângele așa... șiroaie, pe străzi?
- Da.
- Nici într-un caz. Ce, crezi că mai sunt revoluțiile alea, cum le știm noi?... Cu baricade, cu tunuri, cu ghilotine? Nu! Se trage dintr-un balcon, cade unu, doi, apare niște sânge – pe ici, pe acolo, cum spuneam – și gata. Suficient pentru simbol. În rest, la treabă. Nu mai e timp de pierdut. Instalezi democrația și... pa! De asta se și spune secolul vitezei, nu-i așa?
- Nu.
- Da', cum e?
- Altfel.
- Altfel, cum?
- Tu, de exemplu, unde erai, la revoluție?
- Adică, unde am făcut eu revoluția?
- Exact. Unde habitai?
- Nu înțeleg.
- Eu, la revoluție, eram, de exemplu, în față la Prefectură. Tu – unde erai?
- Eu eram în altă parte.
- În partea cealaltă, adică.
- Ce importanță are?
- Eu cred că are.
- Nu are, dom'le, îți garantez eu. Important e altceva.
- Altceva – ce?
- Certificatu'. Ai certificat – ai făcut revoluția, n-ai certificat – n-ai făcut-o și basta!
- Și cu sângele vărsat – cum rămâne?
- Sângele e doar un simbol, cum spuneam, nu este ceva obligatoriu. Poți face o revoluție și fără sânge. Ce, n-ai auzit de revoluțiile de catifea?
- Adică?
- Adică, stai frumos în fotoliu, într-un salon, cu prietenii, pui țara la cale și ești revoluționar.
- Prezumtiv.
- Poftim?!
- Teoretic, adică.
- Ce-i rău în asta?
- Nu e rău, dar nu e bine.
- Fii serios, dom'le! Decât să mori ca fraieru', împușcat, mai bine cu prietenii. Ai și martori c-ai fost acolo.
- Acolo - unde?
- Cum unde, la revoluție!
- În salon, adică...
- Păi, nu ți-am spus - revoluție de catifea?!
- Și cu sângele vărsat, ce facem?
- Nu facem nimic. Ce s-a vărsat, vărsat rămâne, și cu asta – basta!
- Da, dar nu s-a vărsat în salon, ci pe stradă...
- Și, care-i problema?!

- Păi, nu mai e de catifea...
- Da' ce, i-am trimis eu pe stradă?! Au ieșit pe stradă, și-au asumat răspunderea... Salut!
- Și-au asumat revoluția...
- Treaba lor. La mine, certificatu' vorbește...
- Se vede.
- Ce vrei să spui?!
- Nimic.
- Te rog să nu fii ironic! Eu doar te-ntrebasem cu cine-ai votat, așa... ca să schimbăm o vorbă. Doar nu crezi că...?
- Ba da!
- Cine ți-a spus?
- Hai, s-o lăsăm baltă!
- Eu, nu... Pe mine, nu mă interesează... pe el... Trage-l de limbă – zice, să vedem cu cine-a votat. Să știm și noi cu cine avem de-a face.
- Care, el?
- Cum, care el?! Șefu'. Știi că el, cu politica... este foarte ferm: cine nu-i cu noi, este-mpotriva noastră... Da' tu stai liniștit, că eu nu...
- Tu, ce nu?
- Înțelegi tu.
- Nu-nțeleg. Explică-te.
- Adică, nu contează cu cine ai votat... Treaba ta. Democrația-i democrație, cum îți spuneam. Și-apoi, suntem colegi, n-o să...
- Să, ce?
- Măine, poimăine... la relațiile pe care le ai... cine știe?... De ce să mă bag singur în gura lupului, înțelegi?
- Înțeleg.
- Eu sunt un om sincer. De tine nu mă feresc - dacă vrei, îți spun și cu cine am votat.
- Nu-mi spune, nu mai e nevoie.
- Te pomenești c-ai aflat!
- Ce să aflu?
- Cu cine-am votat.
- Poate...
- Ți-a spus?
- Cine?
- Cum, cine, Șefu'.
- Nu contează.
- Mare diplomat, dom'le. Te pomenești că ți-a spus și ție la fel!
- Ce?
- Să mă tragi de limbă.
- Nu. Da' te tragi singur.
- Vrei să spui că ți-ai dat seama?
- Ce să-mi dau seama?
- Că am votat cu...
- Nu mă interesează, ți-am spus!
- Mare diplomat, dom'le! Și, la relațiile tale... Nu se știe niciodată...
- Păcat!
- Păcat, de ce?
- De sângele vărsat.

CITITORUL NOSTRU, STĂPÂNUL NOSTRU

- Ia să vedem cum sună: „Avem dovezi de necontestat că domnul Fănel Vulpemică a mituit pe domnul consilier județean Costică Mânălungă pentru ca una dintre firmele domniei sale, înscrisă la Registrul Comerțului sub numele de S.C. Calul Troian S.R.L. să aibă întâietate la contractarea lucrărilor ce fac obiectul proiectului «Tăierea arborilor degradați, uscați și răriți pe aliniamentul drumurilor județene». La alarma trasă de unii cetățeni vigilenți ai județului, ziarul nostru a făcut o serie de verificări pe traseul lucrărilor, constatându-se că S.C. Calul Troian S.R.L. taie, din contră, numai arborii puternici și sănătoși. Motivul se poate ușor dibui, dacă avem în vedere că firma domnului Fănel Vulpemică comercializează produse lemnoase, mai cu seamă la export, pe valută grasă, din care distinsului nostru consilier îi revine procentul binemeritat etc., etc...”. Da. E bine. E foarte bine! Dar aici, cu numele persoanelor și cu dovezile astea incontestabile... n-ar fi mai bine să...
- Dar, domnule redactor-șef, avem, aici, înregistrările... Doar le știți!
- Da, dragă, le-avem, însă nu e bine să atacăm așa... ca orbeții...
- De ce nu e bine?!
- Vezi tu, eu am multă experiență. Tu ești abia la început. Nu așa se procedează. Întâi, batem așa... apropoul, după care, așteptăm...
- Ce s-așteptăm?
- Să vedem cum reacționează clienții.
- Care clienți?
- Ei, care clienți... Oamenii noștri. Cel care-a mituit, cel care-a fost mituit. Înțelegi?
- Nu-nțeleg, domnu` redactor-șef!
- Experiența, ți-am zis eu. N-ai experiență. Păi, ia să vedem... Dacă scriem așa: Se zvonește că domnul Fănel Vulpemică a mituit un consilier județean... etc., etc. Și-aici, nu dăm numele, înțelegi?
- De ce să nu dăm numele?
- De ce? E simplu: am dat numele lui Fănel Vulpemică? L-am dat. Ei, și când citește domnul Costică Mânălungă treaba asta, simțindu-se dumnealui cu musca pe căciulă, cum crezi că va reacționa?
- Nu-mi dau seama...
- Experiența, cum ți-am spus. Domnul Mânălungă va pune mâna pe telefon și va suna... ghici, la cine?
- Nu-mi dau seama...
- Va suna la domnul redactor-șef... adică, aici, la noi...
- Poate să sune și la Sfântu` Petru. Noi publicăm articolul și – salut!
- Nu, nu, nu! Nu așa. Vezi, dacă n-ai experiență... Noi răspundem frumos la telefon, îl lăsăm să-și spună durerea, vedem cum gândește, cu ce iese la interval... Înțelegi?
- Nu-nțeleg!
- Dacă spune, de exemplu: Domnule redactor-șef, aș vrea să ne întâlnim, să discutăm o chestiune importantă etc., etc. – atunci, se schimbă calimera... Mergem, ne întâlnim cu clientul, îl ascultăm răbdători, vedem ce ne oferă... Dacă nu ne convine, îi arătăm – așa, într-o doară – înregistrările. I le dăm și acasă. Ca să aibă omul timp de analiză, de gândire, nu? După aceea, cred că-ți dai seama ce urmează...
- Nu-mi dau seama.
- Experiența, bat-o vina... După aceea – e clar ca Bună ziua – sună domnu` Consilier și ne propune un business... Te-ai prins?
- Și dacă nu sună, zbang, cu articolul...

- Nu, nu, nu! Nu așa. Așteptăm.
- Ce s-așteptăm?
- Păi vezi, experiența... Dacă nu sună dl. Consilier, atunci – cine crezi că sună?
- Nu știu.
- Domnul Vu..., Vu..., domnul Vulpemicăăă!... Că, doar, și el citește ziarul, nu? Și, dacă nu-l citește, îl sună domnul Consilier pe care l-am ajutat noi să-l citească, înțelegeți?
- Oarecum.
- Așa... Sună, deci, domnu` Vulpemică și, ce crezi că va zice? Domnule redactor-șef, aș vrea să ne întâlnim, să discutăm o chestiune importantă etc., etc. Și iar se schimbă calimera... Mergem, ne întâlnim cu clientul, îl ascultăm răbdători, vedem ce ne oferă... Dacă nu ne convine – îi arătăm și dumnealui înregistrările. I le dăm și acasă. Ca să aibă, omul, timp de analiză, de gândire, nu? După aceea, cred că-ți dai seama ce urmează.
- Nu-mi dau seama.
- Experiența, bat-o vina! După aceea, e clar ca Bună ziua! Sună domnul Vulpemică și ne propune un business... Te-ai prins?
- Și, dacă nu sună, zbang, cu articolul!
- Păi, vezi că știi? Dacă nu sună, zbang, cu articolul, cum ziceai. Întreg, așa cum l-ai scris, că-i foarte bun. Nu schimbăm nimic. Cititorul nostru, stăpânul nostru – te-ai prins? Păi, ce cred ei, că-și bat joc de noi, cetățenii cinstiți ai județului, masacrând mii de arbori puternici și sănătoși pentru afacerile lor oneroase?! Nu, domnule! Scriem tot! Să-i știe județul, țara! Să răspundă în fața legii! Înțelegeți? Dar, mai întâi, facem cum am spus... Scriem așa: Se zvonește că domnul Fănel Vulpemică a mituit etc., etc... Te-ai prins?

DOI DOMNI

- Dacă intrăm în Europa, se schimbă calimera. Ai să vezi!
- Dar, suntem în Europa.
- Suntem și nu suntem. Să bage Europa bani, dacă vrea să intrăm în ea!
- Nu numai de bani este vorba. Mai sunt și munca și...
- Ce muncă, dom'le? Munca-i pentru fraieri. Banu'vorbește!
- La cum se fură în România, numai cu banii nu se rezolvă problemele. Trebuie muncă. Și cinste.
- Care cinste, nene?! Cu cinstea, rămâi de căruță. Banu'... Dacă știi să-l manevrezi, ești tare! Dacă nu, mori prost. Asta-i!
- E un punct de vedere... unilateral.
- Unilateral, pe naiba! Uită-te la dumneata! De câți ani muncești?
- De treizeci de ani.
- ...Și?...
- Ce, și?...
- Da, da! Și, ce-ai realizat? Ia, să vedem! Casă ai?
- Am. Apartament la bloc.
- Lasă, dom'le, apartamentu'. Apartamentu' nu-i casă, apartamentu-i cușcă. Eu te-am întrebat de casă pe pământ, cu grădină și curte, cu terasă, cu aer condiționat, cu mansardă și garaj... Apropo de garaj – mașină ai?
- Nu am...

- N-ai mașină?!! Casă - n-ai, mașină – n-ai. Da’ ce-ai făcut, dom’le, în treizeci de ani de muncă? Nu cumva tragi la măsea?
- Nici vorbă. Am scris trei cărți, am doi copii la casa lor, cu facultatea terminată...
- Lasă, dom’le, astea. Astea se subînțelege de la sine. Ce, eu n-am copii? Am. Și-o să facă facultăți, câte vrea mușchii lor. Că, banu’ vorbește. Auzi, dom’le, scrie cărți! Ce cărți ai scris, nene?
- Cărți...
- Cărți – cărți. Da’, de care cărți? Că, dacă nu se vinde... Se vinde?
- Ce-i drept, cartea nu prea se mai cumpără...
- Și-atunci, de ce-o mai scrii?
- Pentru mine, pentru cititorii mei, pentru copiii noștri...
- Mare brânză! Asta nu-i afacere. Fă-ți, dom’le, un sereleu. Te duci la bancă, le spui că vrei să faci o treabă, iei banii și faci altă treabă, înțelegi?
- Și, de unde-i dai înapoi?
- Nu mai dai nimic înapoi.
- Nu se poate. Că vine banca și-ți ia și ce mai ai...
- Păi, vezi că habar n-ai?! Dacă ești sereleu, nu-ți ia nimic. Că de aia-i sereleu: răspundere limitată. Înțelegi?
- Nu înțeleg, da’ nu-i în regulă.
- Ba, este foarte în regulă. Te faci că dai faliment, și basta! Înțelegi?
- Ca să fiu cinstit, nu prea înțeleg.
- Fii atent: ai luat credit de la bancă pe sereleu – ai luat. Cu banii din sereleu cumperi o mașină pe numele soacrei, faci o vilă pe numele bunicului, pe care o mobilezi pe numele nepotului. Și, gata banii!
- Și, când vine banca...
- Când vine banca, spui: dom’le, am fost prost, nu m-am priceput în afaceri și-am dat faliment. Vă rog să mă scuzați! Bonjur și la revedere! Și ei, banca, pleacă de unde-au venit, cu buza umflată. Că, n-au ce-ți face... Sereleul, dom’le, este mană cerească, dacă știi să-i lucrezi. Iei credit pentru una și faci alta. Asta-i tot secretul! Și-apoi, mai sunt fundațiile, asociațiile nonguvernamentale, finanțările de reconstrucție și dezvoltare... Vine banu’ ca pe bandă, dacă știi să lucrezi. De proiectele SAPARD, PHARE sau RICOP – ai auzit?
- Ce-i drept, am auzit. Dar, nu prea știu ce-i cu ele...
- Uite, cum vine chestia: faci un proiect în care arăți cum vrei tu să salvezi pădurea Gârboavele, de exemplu, sau Lunca Prutului, sau copiii străzii, sau..., mă rog, ceva benefic, ieșit din comun, care se cere rezolvat urgent. Cu proiectul în cauză, bați la ușa lu’ cutare sau cutare, care răspund de banu’ de-afară, și le spui: Nea cutare, dacă-mi aprobați acest proiect, aveți 10%, de exemplu. Dacă-i vezi că scârțâie, mărești potul, că doar nu dai din buzunarul tău.
- Da’ de unde dai?
- Bre, că naiv mai ești! Păi, dacă-ți aprobă proiectu’, iei banu’, le dai lor cât ai zis că le dai și restul ți-i gospodărești cât poți de bine. Faci și ceva din proiect, de ochii lumii, acolo... Da’ nu trebuie să te omori prea tare. Iar restul, cum ți-am spus: ceva pe numele lu’ socru, ceva pe-a lu’ nepotu’... E simplu.
- Și, când te-ntreabă de treabă?
- Păi, când te-ntreabă, cin’ te-ntreabă? Tot ăia te-ntreabă.
- Și ce le spui?
- Le spui că n-a ajuns banu’. Înțelegi? N-au ajuns banii?!! - se vor mira. Păi, de ce nu spui așa, dom’le, că n-au ajuns banii?! Ia, fă matale un proiect la proiect, să vedem câți bani ne mai trebuie. Și-o iei de la capăt: Nea cutare și cutare, dacă-mi aprobați acest proiect, aveți 10%, de exemplu... E simplu.

AMINTIRI DE LA CATEDRĂ

DUPĂ 30 DE ANI

Prof. Teodor Parapiru

La o sindrofie, conversam cu un amic. De noi s-a apropiat un bărbat voinic, cu aer jovial:

- Vă salut, dom' profesor! Mă recunoașteți? V-am fost elev!

Ezitam, puțin încurcat. Dacă îl confundam, ar fi fost mai puțin plăcut decât dacă nu mi-l aminteam, mai ales că părea un personaj important pentru ceilalți.

- Au trecut vreo 30 de ani, nu-i așa?

- Fix! Sunt M. G. din banca a treia de la fereastră.

Am dezvoltat rapid.

- Îți plăcea mult limba latină!

- Așa e! Și acum încă țin minte vreo treizeci de citate și expresii latinești, fiindcă le explicați asociate cu povești extraordinare. De exemplu: „*Non scholae, sed vitae discimus*” – nu pentru școală, ci pentru viață învățăm.

- Corect. Felicitări!

Cei din jur îl privesc admirativ. El continuă:

- Dar cel mai des îmi amintesc de o notă pe care mi-ați pus-o la gramatică. Răspusesem fără greșală la toate întrebările și exercițiile de vocabular și, când așteptam să mă anunțați că-mi dați nota maximă, ați mai pus o întrebare: ce cuvinte fac parte din masa vocabularului?

Am răspuns rapid: masa vocabularului cuprinde restul cuvintelor din vocabular!

Toți erau convingși că voi lua nota 10.

- Păi, prietene, cum să fie rest aproximativ 118.000 de termeni, în raport cu cei 1500-2000 din vocabularul fundamental? Puteai să zici pe

scurt: masa vocabularului cuprinde celelalte cuvinte din vocabular. Primești nota opt!

- Mi-ați scăzut două puncte pentru o greșală amărâtă? am întrebat.

- Nu, doar un punct pentru inexactitate și pentru felul cum gândești problema.

- Și un punct unde a dispărut? Că $10-1=9$! Unde-i punctul lipsă?

- Pe acela ți l-am scăzut ca să nu uiți de ce l-am scăzut pe primul!...

Toți se amuză, M. G. spune serios:

- Am constatat în 30 de ani că este esențial să pricepi chestia referitoare la rest, ba chiar am avut prilejul de sute de ori să le atrag atenția și altora. Și de fiecare dată îmi aminteam și că mi-ați fost profesor!...

POEZII

Silvia Curelaru Ibănescu

Din volumul „Sete de lumină”, în pregătire

SETE DE LUMINĂ

dacă ai ști că
iarba
răsare din nori
palma ți s-ar
deschide către cer
precum potirul
și
s-ar umple
cu zori culeși
din nopțile fertile

frământate-n muzica
cerului
fără teamă de răspuns
îmi lipesc tâmpla
de stropul de lumină
ce se oglindește
în ape
și beau din zorii
dimineților cusute
cu binecuvântare.

CUVINTELE DOR

cuvântul aspru
scos dintr-o inimă
ce și-a pierdut
iubirea
mutilează pereții
sculptați în răbdare
bucuria
rămâne doar o
rămășiță a razei
ce însoțește
asfințitul
ca o
pecete a vieților
mărturisite odată
în sfintele altare.

LA LIMAN

peste pleoapele
îngreunate de vremuri
sufletul
își simte albul hipnotic
pulsând apăsător
peste tâmples

cu migală și ritm
numără pe furis
secunde
ce se apropie

cu înfrigurare
îmi împletesc diminețile
din liniștea rămasă
între cruguri
și acolo
la răspântie de timp
aștept.

DOAR

doar pentru o clipă
tinerețea
s-a privit într-un ciob
de oglindă

printre petele ruginite
ochii se străduiau
să pară vii
sfredeleau prezentul
cu o curiozitate
amară

voiau să se salveze

trebuia să privească
zidurile
să le cucerească
și să strige tare
nu cu glasul
ci cu sufletul
rupt în mii de bucăți

așteaptă.

NEPUTINȚĂ

înserarea
își ocupă locul ei

privesc
înspre cărarea
ce poartă
urma pașilor tăi
și nu știu
să fi fost vreodată
mai atentă
la mișcarea umbrei
ca acum
jocul ei
în suprafața opacă
deformează
întunecă
alungă

aș fi preferat
să meditez
sau să
murmur în sine
despre
cât de puțin
mă fac auzită

și la cât
de nepătrunsă
este calea aceasta

îngenunchez.

RUGĂCIUNE

ochiul
simte încă reverența
pleoapei rămasă
în veghe

privește la inima
ce își slujește ritmul

sub simțurile
ghemuite adânc
mă așez tăcută
în spatele cuvintelor
ca într-un adăpost

și liniștea
mă trezește.

FĂRĂ RĂSPUNS

mormane de cuvinte
născute dintr-un glas
ce nu răzbate zidul
așteaptă nerăbdătoare sub
peniță

dincolo
în liniștea stâncii
chiar și șoaptele
istovesc urechea
mereu atentă
doar
prin răbdarea apei
cercul de lumină
va înverzi lutul ars
al stâncii.

Daniela Lăcrămioara Capotă

Din volumul „Acuarele”,
apărut la Editura Minela, în 2023

Despre mine

Nu îmi place să mă privesc în oglindă. O fac o singură dată pe zi, dimineața. Atunci am curajul să-mi privesc trăsăturile. Peste zi le simt. Devin moi și se împrăștie în diferite sentimente, funcție de oameni. Ce le-aș putea reproșa este faptul că uneori, când sunt tristă, ele se încăpățânează să arate acest lucru.

În fiecare zi îmi propun să fiu mai bună. Îmi așez o bucată mare de stâncă pe umeri și încerc să urc muntele. Nu știu cum se face că nu reușesc să ajung niciodată prea sus. Unul dintre motive ar putea fi faptul că atunci când ceilalți mă judecă nu pot trece peste asta. Așa încât adun cuvintele: le formulez și le reformulez, dar nu le înaintez niciodată celor cărora le sunt adresate. Mă gândesc și după o vreme întorc și celălalt obraz, deci îmi așez mai bine bucată de stâncă pe umeri și pornesc la drum. Odată cu trecerea timpului am constatat că o parte din piatră se mută în inimă.

Un prieten care acum este călugăr mi-a spus: „Tu ai o patimă, iubești foarte mult filmele”. Stăteam amândoi zgribuliți în fața Bisericii Mavramol, într-o dimineață târzie de iarnă și i-am primit cuvintele imaginându-mi substantivul „patimă” ca o funcție matematică cu limite de la minus la plus infinit. Apoi mi-a dăruit o carte cu poezii. Nu știa că volumele așezate pe noptieră sunt „drogul” meu de fiecare zi.

Nu pot urca treptele mai sus de etajul trei. Atunci când depășesc această graniță, degetele mele se transformă în pene, mâinile în aripi, iar trupul meu pasăre sparge geamurile. De aceea, cei care mă iubesc se sperie când le povestesc acest lucru. Așa încât, pentru ceilalți oameni care urcă sau coboară pe lângă mine, păstrez o aparență. Apuc cu putere balustrada, ca și cum ea ar fi sfoara care leagă piciorul meu pasăre și zâmbesc. Nu este un zâmbet forțat. Eu chiar iubesc oamenii.

Nu consider un lucru terminat de făcut, decât dacă l-am verificat de două, de trei ori, de patru ori etc. De aceea cineva întotdeauna îmi va spune: *nu îți mai dau voie să verifici.*

Uneori privesc lumea printr-un geam care are un defect de fabricație. Încremenit în tâmplăria lui veche din lemn, imperfecțiunea i-a adus în colțul din dreapta jos o formă circulară asemenea unei picături de ploaie care atinge suprafața unei ape.

Copil fiind, ochiul meu privea exteriorul prin forma aceasta deformată. Copacii aveau trunchiurile rotunde, iar oamenii, oricât de hotărâți și serioși mergeau pe alee, trupul lor apărea modificat asemenea imaginilor oglinzilor de la circ.

Sentimentul de trecere a timpului îl înregistrez prin urmele lăsate pe brățările și inelele mele de argint. După un anumit interval de timp le scot și văd dacă au mai îmbătrânit.

Metalul pare că se tocește mai mult la încheietura degetului, se deformează, iar pietrele renunță în fiecare zi la o bucată de strălucire (așa, ca trupul unui om) căpătând o patină, pentru mine mai prețioasă decât o suprafață calmă, căci atunci când le voi dărui și voi primi altă căldură, ele vor avea o viață, o poveste și nu vor părea decupate dintr-o vitrină.

Nu îmi place să mă privesc în oglindă. O fac o singură dată pe zi, dimineața, merg repede pe stradă și îmi place să port cravate.

Așa sunt eu.

Despre tine

Privindu-ți inima, fiindcă era prea sus și nu puteam s-o ating, m-am hotărât să-mi pun scara cu trepte-sentimente și să ajung la ea. Voiam să-ți cunosc lumea. Astăzi ai trecut peste faptul că sunt încăpățânată ca un catâr, problemele de serviciu te-au făcut să construiești tabele în excel și ai tăcut când ți-am spus de câteva ori același cuvânt. Nici ritualul băutului cafelei împreună nu te-a făcut să-ți „decojești” sufletul. Am încercat să-ți ating ochii cu privirea, dar ei s-au ascuns în două cochilii de pământ.

Chiar dacă acum fața îți este aspră și mă simt abandonată, abia aștept dimineața, fiindcă știu că atunci când te bărbierești, capeți o limpezime a trăsăturilor care îți coboară parcă și în trup, vindecând adâncul turbure al inimii. Stăm unul lângă altul, nemișcați și îți vorbesc în gând.

Știu când vii. Îți simt pașii de departe. Piciorul drept urcă mai apăsător, iar cel stâng îl urmează umil. Sunetul cheii care deschide e cel care îmi aduce liniștea după o zi. Uneori vin eu înaintea ta, abia aștept să văd un trup în cadrul ușii, căci geometria asta a tâmplăriei fără tine e aspră. Alteori stau ascunsă în cameră, așa, dintr-un soi rău de a prelungi neliniștea.

Dar fiindcă astăzi ești trist, m-am hotărât. Ți-am pus aripi, căci mi-am adus aminte cuvintele tale – nu ai reușit niciodată să zbori. Și când nu erai atent, te-am tras după mine obligându-te să-ți desfaci penele, alunecând ușor amândoi peste lume, departe de ea, pentru câteva secunde, atât cât durează un zâmbet.

Ce-ar fi...

Te-ai putea îndrăgosti din nou de mine dacă m-ai vedea întâmplător pe cealaltă parte a străzii, așteptând o culoare la un semafor? Fără să mă cunoști, fără să îmi privești ochii, ci distingând numai o siluetă într-un grup de oameni, anulând ipotetic anii petrecuți împreună? Fără să știi cât pot să dăruiesc? Pentru asta ar trebui să-ți adun toate cămășile, să le calc într-un ritual numai de mine știut, să le împătuesc și să le ascund într-un raft, alături de toate cheile, pixul sau stiloul pe care le împrăștii pe birou când te întorci acasă. Apoi aș lăsa o floare de levănțică pe perna ta.

Toate cuvintele atinse de mine pentru tine le-aș desprinde din propoziții lăsând foile albe dureros de singure, dându-le apoi poate un sens pragmatic transformându-le în bilete lăsate pe masă, cu lucrurile rămase de făcut pentru o persoană singură și meticuloasă. Pe noptieră ar fi un singur ceas al cărui timp zăbovește lângă o carte lăsată deschisă, pe o inimă uitată închisă. Trupul meu nu s-ar mai face uneori noaptea covrig într-un colț al patului, când somnul mi-ar uita pleoapele, pentru a lăsa corpul tău să respire. Lângă raft, unde de obicei așezi servieta, ar toarce poate o pisică, un partener statornic de plimbare prin camerele reci.

Știi locul în care mi-ai arătat pentru prima dată luminile portului? Nu aș mai trece cu emoție pe lângă el înfrigurată de vântul toamnei sau răsfățată de soare, așa cum am făcut ani la rând, având sentimentul că îmi aparține, chiar dacă oamenii se opresc din întâmplare acolo trăind povești de dragoste ascunse în adâncul Dunării.

Și dacă ploaia sau Marea într-un moment ar șterge de pe pielea ta gândurile așezate de mine, atingerea degetelor mele și dacă te-ai afla întâmplător pe cealaltă parte a străzii, așteptând o culoare la semafor, te-ai putea îndrăgosti din nou de mine?

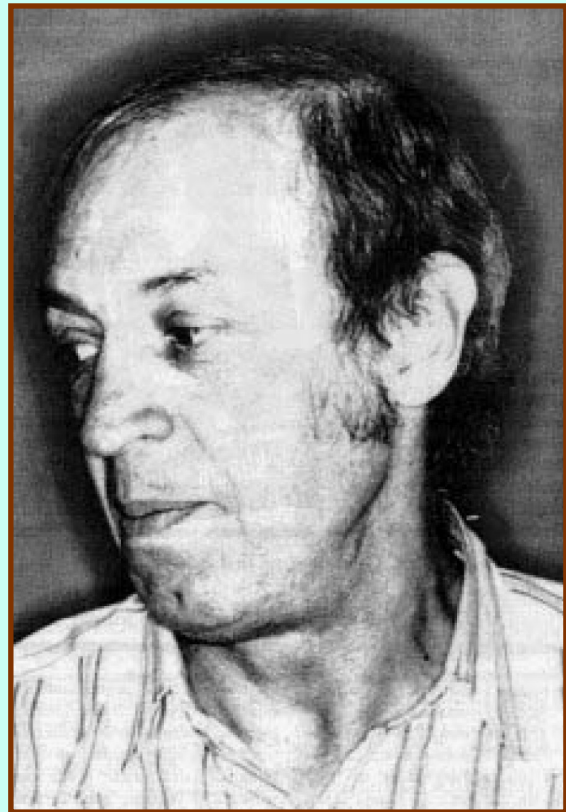
Iordan Chimet și anotimpurile inocenței

Prof. dr. Corneliu Goldu

„În clipa în care am încetat de a fi copii, am murit” - (Constantin Brâncuși)

Vârsta pe care Creangă o numea „cea veselă, fericită și nevinovată” se regăsește în opera lui Iordan Chimet încă din „Lamento pentru peștișorul Baltazar” (1968), „Câte-o găză, câte-o floare, câte-un fluture mai mare” (1970), „Eroi, fantome, șoricei” (1970). Ediția a treia a volumului „Închide ochii și vei vedea orașul”, cu titlul „Împreună cu Elli în Imaginaria”, conține și o continuare scrisă de autorul german Michael Ende, „Povestea saltimbancilor” și „Scrisori printre gratii Ende-Chimet”, (Editura Univers, 1999)

Iordan Chimet

„Cele douăsprezece luni ale visului (antologia inocenței) (1972), volum realizat cu multă trudă și ceva „nebunie”, începe cu o glumă a poetului Christian Morgenstern: „Cum memorează ștregarul lunile anului, devenită ideea de structurare a cărții în capitole: „Jaguarie - Jocuri de copii”, „Zebruarie - Jocuri de poezi”, „Moartie - Aventura”, „Caprilie – Animale”, „Maidan – Orașul... și în oraș... casa”, „Junincă – Natura”, „Julică – Circul”, „Augustos - Efigii pentru ființe mici”, „Viespembrie – ABECE”, „Coptombrie - Ca să se supere oamenii gravi, gravi, gravi/ Și ca să se bucu- re copiii mici, mici, mici”, „Norembrie - Țara de azur”, „Recembrie - Corpul omenesc”.

Iordan Chimet
văzut de Dan Cioca,
România Literară,
2024

Jocurile și năzdrăvăniile copiilor luminează cartea cu bucuria și veselia lor. Cartea este ilustrată cu desene semnate de Picasso, Tonitza, Brâncuși, Argezi, Baudelaire, Van Gogh, G. Călinescu, Th. Mann, Mateiu Caragiale și alții.

„Ce este, în fond, această carte?” se întrebă Mircea Horia Simionescu. „Un roman de aventuri, un basm? Mai curând, un amplu și misterios poem în proză, înrudit deopotrivă cu cele homerice și cu cele populare medievale. Este și o Odisee a regăsirii drumurilor pierdute odată cu ieșirea din inocența vârstei fără vârstă, un suav elogiu al „eternei noastre reîntoarceri” spre „raiul din basme” al copilăriei”.

Din tot ce a scris Iordan Chimet, simțim că bucuria intensă și simplă și-a găsit adăpost și cinstitoare la un neam care a știut să viseze, fără a uita sau a desconsidera realitatea, cu întrebările, frumusețile și durerile ei.

Că această limbă universală a nevinovăției a putut fi înțeleasă de un popor care își iubește, ca bun suprem, propria sa limbă, respectându-le pe toate celelalte și încercând să convingă lumea că „niciun om nu este o insulă izolată”.

